

SZAMOSÚJVÁRI HETILAP

FÜGGETLEN POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI HETILAP

Előfizetési árak:

Egész évre 10 K. Negyedévre 2.50
Félévre 5 K. Egyes szám ára . . . 20 f.

FELELŐS SZERKESZTŐ:

PAPP BOGDÁN dr

Megjelenik minden csütörtökön.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Szamosújvárt
Álsó-víz-utca 1. szám.

Hirdetések árszabály szerint vétetnek fel.

Szemle.

Szamosújvár, 1908. febr. 11.

Arenthal ur pimaszkodott. Az osztrák delegáció külügyi albizottságának ülésén bátorságot vett magának ahhoz, hogy pofoncsapja a magyar közjogot s hogy lefitymálja nemzeti törekvéseinket. Ausztriát és Magyarországot a külügyi és vámkereskedelmi jogalkotás szempontjából elkeresztelte „*Einheit*”-nak. Az önálló vámterület iránti törekvéseinkről úgy beszélt, hogy a népek józansága meg fog gátolni bennünket abban, hogy ezt az önállóságot keresztülvigyük. Más szóval Ausztria és Magyarország az ő szemében még mindig Gesamtmonarchia s az önálló vámterület a részek ábrándja, melyet majd eloszlat a népek józansága.

S ez az ur Magyarország külügyminisztere. Tapsoljatok hatvanhetesek! Hisz a 67-es törvényeknek köszönhetjük, hogy Arenthal ur a mi miniszterünk — a felemelt quota arányában.

Azt mondják, ne vegyük komolyan a sértést, mert „szamárr”. Pedig dehogy szamárr, annál is több: osztrák.

Ám az elkövetett sértésért helyt is kell állani. Mit csinált Arenthal ur? Elküldte az osztálytanácsosát, Eszterházyt, hogy nyalja ő le a piszkot rólunk, amit Arenthal ur reánk pökött. Eszterházy teljesítette kötelességét. Most itt van a mi miniszterünk, S. W. W. W.

mondta: megbirkozik Lukácsal. S a pártok azt mondták, mehet.

S ezt hívják a nemzeti kormány aerájának.

**

A désiek még egyszer választanak — a régi alapon. Ez a régi alap pedig olyan, hogy a málder szerepét a pénz viszi benne.

Irigyelik is ezért sokan a désieket. Hogy is ne? Nekik még egyszer kijut a jóból!

De nem ez a lényeg. Fő, hogy kik közül választanak?

Két jelöltjük van. Az egyik Barcsay Tamás nagybirtokos, alkotmánypárti jelölt, — a másik Gál István bankigazgató, 48-as programmal. Ez igazán furcsa. Déset a néhai szabadelvű párttól a 48-as Beteg Imre hódította el. És a koalizált többségi pártok közt létrejött és fenáll a megállapodás, hogy az iköközben megüresedett kerületekben egymás ellen jelölteket nem állítanak, marad a kerület azé a párté, amely azt bírta, amelyik azt elhódította. Désen azonban füttyölnek a pártközi megállapodásra. A koalíciós pártok közt ott dühöng az egyetértés. Mert hát most béke van. Békében pedig a magyarok rendszerint torzsalkodnak. Régi átka ez már a mi nemzetünknek.

Aztán a 48-as párt most többségben van. Minek is álljon sarkára egy kerületért? Jut is, marad is! Ha elveszi tőle a 67-es alkotmánypárt a dési kerületet, hadd legyen

a parlamentet. A dolog azonban nehezen ment. Tudvalevőleg Károly király az utóbbi időkben osztrák mintára kormányzott: nem birt a parlamentjével, hát szétkergette. S azután össze sem hívta. A portugálok szerint zsarnok volt.

Ám a halottaknak mindent meg kell bocsátani. Így gondolkozott a kormány. S megindul az akció, hogy királygyilkosság felett s a portugál nép iránt részvétét fejezze ki a magyar parlament. A 48-asok erre összesugtak s értésére adták a kormánynak, hogy az indítvány ellen demonstrálni fognak. Erre meg a kormány sugott össze s a vége az lett, hogy lefujták a részvétet. A káposzta tehát megmaradt. De a kecskét is jól kellett laktatni. Justh Gyula segített a kormánynon: mint a magyar képviselőház elnöke, tolmácsolta részvétét a portugál korteznek. A főrendiházban pedig minden könnyen ment: a mumiák rokonszenveznek a halottakkal. És megszületett a részvétnyilatkozat. Most aztán dudálhat vigan a portugál. A demonstrálni szándékozott 48-asok is nyugodtan alhatnak. Kár is volt őket lecsendesíteni. Hisz itthon ugyis eléggé beadták már a derekukat! S ha már a mi nemzeti jogaink és követeléseink érvényesítésért nem küzdhetnek, hagyni kellett volna őket, hogy legalább egy idegen zsarnok bukása fölötti demonstrációban önthessék ki